

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

Ulica grada Vukovara 70, 10000 Zagreb
(adresa nadležne jedinice)

FINANCIJSKA AGENCIJA
POSREDOVANJE U PROMETU, EVIDENTIRANJE
I POSREDOVANJE OSMOVI ZA PLAĆANJE
ZAGREB 1

28-11-2018

POSREDOVANJE U PROMETU
POSREDOVANJE I OTPREMA POSTE

Nadležni trgovački sud _____

Poslovni broj spisa _____

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE

OIB: 84397956623

Adresa / sjedište

A. Mihanovića 3, 10000 Zagreb

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

TEHNIKA d.d.

OIB: 73037001250

Adresa / sjedište

Ulica grada Vukovara 274, 10000 Zagreb

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Potraživanje naknade štete temeljem pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.broj: P-4805/2011 od 09.studenog 2015.

Iznos dospjele tražbine 31.220,34 kn

Glavnica 18.845,20 kn

Kamate 12.375,14 kn

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
_____ (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

-presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.broj: P-4805/2011 od 09.studenog 2015.

-presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Posl.broj: PŽ-8822/2015 od 16.01.2018.

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos _____ (kn)

Naziv ovršne isprave

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

Zagreb, 23.11.2018.

Potpis vjerovnika

HZMO Punomoćnik: Marijana Vlašić

10-29/2011 M.V.

25.P-4805/2011

MIPSON
KONTROLORREPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE
PODRUČNA SLUŽBA U ZAGREBU
Zagreb, Tvrtkova 5REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II

Primljeno: 09. 11. 2015		11
Klasifikacijska oznaka	Ust. jedinica	
Uredžbeni broj: 4565-28	Prijava	Vrijednost

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Aleksandri Krolo, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, OIB: 84397956623, Zagreb, A. Mihanovića 3, protiv tuženika TEHNIKA d.d., OIB: 73037001250, Zagreb, Ulica grada Vukovara 274, radi isplate iznosa 23.556,51 kn, nakon održane glavne rasprave zaključene 1. listopada 2015. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnice tuženika, s danom objave 9. studenoga 2015.

presudio je

- I. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 23.556,51 kn, sa zateznom kamatom po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena tekućom na iznos od 11.898,88 kn od 09. travnja 2011. do 31. srpnja 2015. i na iznos od 11.657,63 kn od 25. veljače 2013. do 31. srpnja 2015. a od 1. kolovoza 2015. do isplate sa zateznom kamatom po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 dana.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je protiv tuženika 4. srpnja 2011. podnio tužbu u kojoj navodi da je osiguranik tužitelja Branko Obradović teško ozlijeđen u nesreći na radu dana 6. lipnja 2007. radeći posao zatvaranja oplatom kraja zida na stropnoj ploči u prizemlju te da je u navedenom štetnom događaju sastavljen zapisnik o inspekcijskom nadzoru iz kojeg proizlazi da tuženik nije primijenio potrebite mjere zaštite na radu te je shodno tome pokrenut prekršajni postupak. Ističe da je kao posljedica navedenog štetnog događaja osiguraniku tužitelja rješenjem

tužitelja broj 670102 od 9. lipnja 2009. priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad nastale uslijed 100 % ozljede na radu i to počevši od 13. siječnja 2009. Navodi da isplatom invalidske mirovine svom osiguraniku tužitelj trpi štetu te da je za razdoblje od 9. ožujka 2009. do 28. veljače 2011. tužitelj na ime mirovine isplatio ukupno iznos od 44.732,33 kn od čega razmjerni iznos iznosi 11.898,88 kn te da je odštetnim zahtjevom od 10. ožujka 2011. tužitelj pozvao tuženika da mu štetu naknadi mirnim putem no da tuženik nije podmirio tužiteljevo potraživanje. Slijedom navedenog temeljem odredbe čl. 161. i čl. 160. Zakona o mirovinskom osiguranju tužitelj predlaže donošenje presude, a kako je navedeno u izreci ove presude.

Podneskom od 22. veljače 2013. tužitelj je povisio tužbeni zahtjev za iznos od 11.657,63 kn navodeći da je svom osiguraniku nastavio isplatu invalidske mirovine i nakon 28. veljače 2011., da mu je tako u razdoblju od 1. ožujka 2011. do 31. siječnja 2013. isplatio na ime invalidske mirovine iznos od 43.825,69 kn, a da razmjerni iznos invalidske mirovine koji odgovara preostalom vremenu mirovinskog staža i godina života oštećene osobe do stjecanja prava na punu starosnu mirovinu iznosi 11.657,63 kn, a koji iznos za tužitelja predstavlja štetu i za koji iznos se povisuje tužbeni zahtjev, a što se u smislu odredbe čl. 191. st. 1. postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, dalje u tekstu: ZPP) smatra preinakom tužbe. S obzirom da je tužitelj preinačio tužbu tako da, zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe, zahtijeva iz iste činjenične osnove drugu novčanu svotu, sud je takvu preinaku dopustio raspravnim rješenjem od 10. travnja 2014. sukladno odredbi čl. 190. st. 2. i čl. 191. st. 2. ZPP-a.

U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti prvenstveno ističući da nije utvrđeno da bi tuženik bio odgovoran za nezgodu na radu prilikom koje je nastradao osiguranik tužitelja, pa da ne postoji zakonska pretpostavka u smislu čl. 160. Zakona o mirovinskom osiguranju, a s obzirom da tuženik nije pasivno legitimiran. Ističe i da je u prijavi o ozljedi na radu kao uzrok ozljede navedena viša sila koja kao takva isključuje od odgovornosti. U odnosu na samu visinu tužbenog zahtjeva ističe da tužitelj nije dokazao da je navedene iznose doista i isplatio svom osiguraniku, jer priloženi obračuni izvršene isplate predstavljaju interni dokument tužitelja i nemaju pretpostavku istinitosti kao javne isprave. Navodi i da je iz rješenja o mirovini vidljivo da je osiguraniku tužitelja mirovina povišena zbog njegovog statusa hrvatskog branitelja, pa da bi ta razlika trebala teretiti Republiku Hrvatsku, a ne tuženika, čak i da tužitelj uspije u ovom sporu.

Podneskom od 7. kolovoza 2013. tužitelj se očitovao na odgovor na tužbu navevši da pasivna legitimacija tuženika proizlazi iz dokaza priloženih uz tužbu posebno istaknuvši da prema čl. 102. st. 1. Zakona o zaštiti na radu inspekcijski nadzor nad provedbama odredbama tog zakona i na temelju njega donesenih propisa obavljaju inspektori rada Državnog inspektorata, a što znači da navedeni zapisnik ima značenje javne isprave te da iako je protiv tuženika i odgovornih osoba tuženika pokrenut prekršajni postupak isti je obustavljen iz formalnih razloga. Navodi i da pasivna legitimacija tuženika u ovom predmetu proizlazi iz odredbi čl. 161. st. 2. Zakona o mirovinskom osiguranju kojim je propisano da za štetu iz st. 1. tog članka odgovara poslodavac, ako je šteta nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu odnosno mjere za zaštitu građana. Ističe da odgovornost tuženika proizlazi iz činjenice da isti nije svom radniku odnosno osiguraniku tužitelja osigurao rad na siguran način to jest postavljanjem zaštitne ograde koju je sukladno čl. 43. st. 2. Zakona o zaštiti na radu bio dužan postaviti, a što znači da je tuženik uzrokovao predmetni štetni događaj. Ističe da je tuženik ujedno rasporedio osiguranika tužitelja da radi na visini iako isti ne ispunjava

obavljanje tih poslova sukladno čl. 36. st. 2. Zakona o zaštiti na radu te da ovog tuženik nije bio, odnosno da ga je tuženik spriječio osiguravši svom radniku rad na siguran način. Tuženik ne bi pretrpio štetu isplatom invalidske mirovine svom osiguraniku. Osobito tuženik prijavio ozljedu na radu ispunjava poslodavac, u konkretnom slučaju tuženik pa da tuženik nije dokaz o načinu nastanka ozljede. Glede prigovora o visini tužbenog zahtjeva tuženik navodi da je obračun koji je priložio uz tužbu dovoljan dokaz da su mirovine osiguraniku isplaćene jer da isti ima snagu javne isprave. Naglašava da obračuni ne bi mogli biti ispravni da navedena mirovinska primanja nisu doista izvršena te da tuženik paušalno prigovara obračunima jer je tuženik pravna osoba s javnim ovlastima sukladno čl. 127. Zakona o mirovinskom osiguranju pa su tako i obračunu koji prileže tužbi javna isprava i kao takvi potvrđuju istinitost onoga što je u njima sadržano, a sve sukladno čl. 159. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09). U svrhu navedenog tuženik je dostavio ovjereni ispis iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja ističući da istim dodatno dokazuje da su mirovine osiguraniku doista i isplaćene u svotama navedenim u priloženim obračunima tuženika. Navodi i da je neosnovan tuženikov prigovor koji se odnosi na obračun razmjernog iznosa mirovine jer se iz istog jasno vidi na koji način i temeljem kojih propisa je izvršen. Čl. 160. st. 1. ZOMO-a točno je propisano da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima predviđenim u tom zakonu, a koju štetu predstavljaju novčana davanja na teret mirovinskog osiguranja dok je st. 2. istog članka propisano da naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovog Zakona, obuhvaća troškove i svote davanja koje se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja i to: novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na mirovinu u razmjernoj svoti pa nema zakonske osnove da iznos za koji je mirovina povišena zbog statusa hrvatskog branitelja osiguranika tuženika tereti Republiku Hrvatsku.

U daljnjem tijeku postupka, podneskom od 3. veljače 2014. tuženik je istaknuo da niti u jednom postupku nije utvrđena odgovornost tuženika za predmetnu nezgodu te da stoga nema uzročne veze između bilo kakve aktivnosti ili propusta tuženika i isplata invalidske mirovine koje tuženik vrši svom osiguraniku te da bi u smislu čl. 161. st. 3. Zakona o mirovinskom osiguranju tuženik kao poslodavac bio odgovoran ako je šteta nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu, a da takvo što nije dokazano te da teret dokazivanja leži na tuženiku. Navodi i da tuženikovo pozivanje na navode iz zapisnika inspektora rada ne može predstavljati dokaz o odgovornosti poslodavca jer protiv tuženika ni protiv njegovih odgovornih osoba nije donesena nikakva odluka u prekršajnom ili kojem drugom postupku. Što se tiče navoda da se radilo o radu na visini ističe da ne odgovara činjeničnom stanju jer da se radom na visini smatra obavljanje posla na visini većoj od tri metra od okolnog prostora, što konkretno nije bio slučaj. Naime, navodi da je radnik obavljao posao u prizemlju i ne na visini većoj od tri metra, a da upravo iz upisa samog radnika inspektora rada je vidljivo da se radnik samoinicijativno popeo na „jedan šaraf“ na bočnom dijelu prezida, kako bi mogao dohvatiti kraj zida.

Na ročištu održanom 10. travnja 2014. tuženik je u bitnome naveo da su Zapisnik o inspekcijskom nadzoru potpisale čak tri odgovorne o ovlaštene osobe tuženika, da iz t. 5. istog proizlazi koji su to propusti u primjeni mjera zaštite na radu počinjenih od strane tuženika dok je iz t. 6. istog razvidno kako odgovorne osobe tuženika na sadržaj zapisnika nisu imale primjedbi, odnosno jedna od odgovornih osoba napomenula je kako je ozlijeđeni radnik bio pomoćni tesar. Stoga smatra kako to samo znači da je isti morao biti posebno nadgledan u svom radu. Ističe također da se u konkretnom slučaju radi o građevinskoj djelatnosti koja se smatra opasnom djelatnošću te se stoga u konkretnom slučaju o objektivnoj odgovornosti tuženika, a da su tuženikovi navodi da se radilo o višoj sili paušalni te da je na tuženiku teret dokaza tih navoda. U odnosu na tuženikov prigovor kojim isti navodi da je mirovina povećana

iz razloga što je korisnik bio hrvatski branitelj tužitelj, predmetne navode smatra neutemeljenima iz razloga što u Zakonu o mirovinskom osiguranju, kada tužitelju daje pravo na potraživanje štete ne pravi razliku između mirovina koje su priznate po općem ili po nekom posebnom propisu kao što je ovdje slučaj te visina mirovine u konkretnom slučaju nije od utjecaja na odgovornost tuženika te se visina štete određuje primjenom čl. 160. st. 5. Zakona o mirovinskom osiguranju.

Na navedenom je ročištu punomoćnik tuženika istaknuo da zapisnik inspektora zaštite na radu ne može imati nikakvu dokaznu snagu u ovom postupku iz razloga što suprotno navodima tužitelja isti nisu potpisale ovlaštene osobe, jer je jedina ovlaštena osoba na gradilištu bio Joško Franković, rukovoditelj gradilišta, koji isti nije potpisao. Nadalje, ističe da su netočni navodi koje je inspektor rada uvrstio u zapisnik i to da radnik ne bi bio osposobljen za rad kao tesar s obzirom da je isti osposobljen za radove tesara o čemu je predao za sud i protivnu stranu dokaz kao i da iz točke 4. zapisnika proizlazi da je radnik Obradović prilikom obavljanja posla zatvaranja oplatom kraja zida zbog svoje male visine, popeo se na jedan šaraf, te u jednom trenutku izgubio ravnotežu i pao te da se dakle nije radilo o radu na visini i nije se radilo o tome da bi tuženik propustio poduzeti mjere zaštite na radu već se radilo o samoinicijativnom načinu rada od strane samog radnika koji očito prilikom takvog rada nije postupao s dužnom pažnjom i postupao onako kako to nalaže čl. 77. Zakona o zaštite na radu. Navodi i da tuženik ne može odgovarati tužitelju po principu objektivne odgovornosti već prema odredbama Zakona o mirovinskom osiguranju prema kojoj je odgovoran poslodavac ako je šteta nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu te da je stoga teret dokazivanja isključivo na tužitelju. Ističe također da niti po Zakonu o općem upravnom postupku koji govori o uvjerenjima koje tijelo izdaje, a niti prema ZPP-u koji govori o dokumentima koje javno tijelo izdaje u vršenju svoje javne ovlasti, interna dokumentacija ne može predstavljati javnu ispravu, jer se ne radi o aktima koji su izdani u propisanom obliku, a niti u vršenju javne ovlasti koja im je povjerena, stoga je dokaz isplate na tužitelju. Ističe da kao takve ne osporava obračune razmjernog iznosa invalidske mirovine već da osporava da je plaćanje izvršeno i to na temelju banke podataka doznačenih mirovinskih primanja. Navodi i da je u Zapisniku o inspekcijskom nadzoru navedeno da radnik nema dokaz o stručnoj osposobljenosti za tesara, dok je t. 2.1. istog navedeno da je radnik osposobljen za rad na sigurnom načinu za radno mjesto tesara te da improvizirana zaštitna ograda koja je spomenuta u t. 4. istog nije ni u kakvoj vezi s ozljedom radnika, koji nije obavljao posao s te ograde već na drugom dijelu. Ističe i da radnik nije radio na visini pa s tim u vezi niti njegova zdravstvena sposobnost za rad na visini nije od utjecaja u ovom postupku.

U odnosu na gore navedene tvrdnje tuženika, tužitelj je na navedenom ročištu istaknuo da se propust tuženika sastoji u činjenici da radnik nije bio zdravstveno sposoban odnosno da nije imao uvjerenje o zdravstvenoj sposobnosti te činjenici da je isti pao uslijed improvizirane zaštitne ograde dakle, zbog neprovođenja mjere zaštite radnika od pada.

Tijekom postupka sud je izvršio uvid u sadržaj isprava koje prileže spisu i to: Prijavu o ozljedi na radu od 21. kolovoza 2007. (list 4.-7. spisa), presliku Zapisnika o inspekcijskom nadzoru (list 8.-9. spisa), presliku rješenja tužitelja od 9. lipnja 2009. (list 10.-12. spisa), presliku Mišljenja stručnog povjerenstva za reviziju nalaza i mišljenja o invalidnosti (list 13.-15. spisa), Obračun razmjernog iznosa invalidske mirovine osiguranika tužitelja za razdoblje od 9. ožujka 2009. do 28. veljače 2011. (list 16. spisa), Obračun isplate invalidske mirovine za razdoblje od 9. ožujka 2009. do 28. veljače 2011. (list 17. spisa), presliku dopisa tužitelja tuženiku s povratnicom (list 18.-20. spisa), izvješće o saldu duga (list 21. spisa), Obračun razmjernog iznosa invalidske mirovine osiguranika tužitelja za razdoblje od 1. ožujka 2011.

do 31. siječnja 2013. (list 24. spisa), Obračun isplate invalidske mirovine za razdoblje od 1. ožujka 2011. do 31. ožujka 2013. (list 25. spisa), dopis Prekršajnog suda u Zagrebu od 21. svibnja 2011. (list 33. spisa), presliku rješenja Prekršajnog suda u Zagrebu (list 34. spisa), ispis iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja (list 35.-53. spisa), dostavljenju sudsku praksu (list 54.-60. spisa), Uvjerenje (list 72. spisa) te je proveden dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Cvetko (list 78.-79. spisa) i Williama Girgisa (list 79.-80. spisa). Ovaj sud nije izveo dokaz uvidom u presliku presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu (list 61.-63. spisa) iz razloga što sud prilikom donošenja odluke nije vezan pravnim shvaćanjima sadržanim u nepravomoćnim sudskim odlukama.

Ocjenom izvedenih dokaza te temeljem rezultata cjelokupnog postupka, a u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti.

Između parničnih stranaka nije sporno da je osiguranik tužitelja Branko Obradović u vrijeme štetnog događaja bio zaposlenik tuženika i da je 6. lipnja 2007. ozlijeđen na radu.

Između parničnih stranaka je sporna odgovornost za nastanak štetnog događaja, je li tužitelj isplatio svom osiguraniku iznos koji tužbom potražuje te da li osiguraniku tužitelja mirovina povišena zbog njegovog statusa hrvatskog branitelja pa stoga ta razlika ne bi trebala teretiti tuženika.

Valja naglasiti da tužitelj ima pravo na naknadu štete prema onom zakonu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete, a šteta je za tužitelja nastala prilikom isplate svake invalidske mirovine (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj Rev-552/2008 od 8. travnja 2010.). Slijedom navedenog, za naknadu štete od 9. ožujka 2009. do 28. veljače 2011. mjerodavne su odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj 102/98, 71/99, 127/00, 59/01, 109/01, 147/02, 117/03, 30/04, 177/04, 92/05, 43/07, 79/07 i 35/08 dalje: ZMO/08), dok su za razdoblje od 1. ožujka 2011. do 31. siječnja 2013. mjerodavne odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj 102/98, 71/99, 127/00, 59/01, 109/01, 147/02, 117/03, 30/04, 177/04, 92/05, 43/07, 79/07, 35/08, 94/09, 40/10, 121/10 i 139/10 dalje: ZMO/10).

Šteta koju tužitelj trpi je stvarna šteta u smislu odredbe čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15; dalje: ZOO) u vezi s čl. 160. do 167. ZMO/08 i ZMO/10, a utvrđuje se obračunom razmjernog iznosa invalidske mirovine koji se određuje prema preostalom trajanju mirovinskog staža i godina života korisnika odnosno osobe po kojoj su članovi obitelji stekli pravo na mirovinu, potrebni za stjecanje prava na punu starosnu mirovinu (čl. 160. st. 5. ZMO/08 i ZMO/10).

Prema odredbi čl. 160. ZMO/08 i ZMO/10 Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima predviđenim u ovom zakonu, a koju štetu predstavljaju novčana davanja na teret mirovinskog osiguranja (st. 1.). Odredbom čl. 161. st. 1. ZMO/08 i ZMO/10 propisano je da Zavod ima pravo na naknadu štete od osobe koja je uzrokovala invalidnost ili smrt osigurane osobe. Ako je štetu iz stavka 1. ovoga članka uzrokovao radnik na radu ili u svezi s radom, odgovaraju poslodavac i radnik solidarno. (st. 2.) Za štetu iz stavka 1. ovoga članka odgovara poslodavac, ako je šteta nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu, odnosno mjere za zaštitu građana (st. 3.).

Iz iskaza saslušanog svjedoka Ivana Cvetka, su je utvrdio da isti nije bio očevidac predmetne nezgode već je došao na lice mjesta kasnije, da su se radovi odvijali na ploči iznad prizemlja te da je na mjestu gdje se dogodila nezgoda bila ograda, ali da je bila na jednoj

strani oko metar, a na drugoj strani oko 60 cm visine. Iz iskaza saslušanog svjedoka Williama Girgisa, a koji je prisustvovao predmetnom štetnom događaju sud je utvrdio da je do predmetne nezgode došlo pri pričvršćivanju završnih elemenata na oplatama i to na visini od 2,5 metara od deke, da su u blizini bile ljestve te da je na etaži na kojoj je osiguranik tužitelja pao postojala zaštitna ograda.

Iz Zapisnika o inspekcijskom nadzoru (list 8.-9. spisa), a koji Zapisnik prema odredbi čl. 102. st. 1. Zakona o zaštiti na radu ("Narodne novine" broj: 59/96, 94/96, 114/03 i 100/04 dalje: ZZR) koji je zakon tada bio na snazi, obavljaju tijela uprave nadležna za poslove inspekcije rada, odnosno inspektori rada Državnog inspektorata, sud je utvrdio da je u točki 5. istog navedeno da poslodavac odnosno odgovorna osoba poslodavca nije skrbio da se obavljanje radova uz rub stropne ploče prizemlja obavlja s adekvatnom i propisnom zaštitnom ogradom zbog zaštite od pada radnika s visine, odnosno u dubinu, a radnik Branko Obradović nije prema Svjedodžbi o zdravstvenoj sposobnosti radnika sposoban za rad na visini i nema dokaz o stručnoj osposobljenosti za tesara. Uvidom u t. 4. sud je utvrdio da je na mjestu nastanka događaja zatečena improvizirana zaštitna ograda koja se sastojala od jedne daske cca 15-20 cm širine i koja je bila u koso postavljena tako da je kod stupa bila oslonjena na izvatke armature na visini cca 50-60 cm, a na drugom kraju stropne ploče na jednoj drvenoj letvi i na visini cca 1 metar, dok je uvidom u t. 6. predmetnog zapisnika sud je utvrdio da odgovorne osobe tuženika na sadržaj zapisnika nisu imale primjedaba dok je jedna od odgovornih osoba napomenula da je ozlijeđeni radio kao pomoćni tesar. Uvidom u navedeni Zapisnik o inspekcijom nadzoru utvrđeno je i da je posao osiguranika tužitelja spadao u poslove s posebnim uvjetima rada te da se Svjedodžba o zdravstvenoj sposobnosti radnika broj 409/07 od 7. ožujka 2007. odnosi na montažu i demontažu oplata skela i ograda te da je istom utvrđeno da je osiguranik tužitelja zdravstveno sposoban za rad ali da je nesposoban za rad na visini, kao i da za istog nema dokaza o stručnoj osposobljenosti za tesara.

Valja naglasiti da je odredbom čl. 43. st 2. ZZR-a propisano je da je poslodavac dužan osigurati da sredstava rada i osobna zaštitna sredstva u svakom trenutku budu u ispravnom stanju, dok je odredbom čl. 36. st. 2. propisano da poslodavac ne smije dozvoliti radniku da obavlja poslove s posebnim uvjetima rada ako više ne ispunjava uvjete za obavljanje tih poslova ili ako ga ponovno ne uputi na pregled nakon isteka vremena u kojem je prema odredbi st. 1. tog članka to bio dužan učiniti.

S obzirom da tuženik, sukladno odredbi čl. 1045. st. 1. ZOO-a, odgovara po načelu presumirane krivnje na njemu je u ovom postupku bio teret dokaza da je predmetna šteta nastala bez krivnje poslodavca, odnosno da su provedene sve mjere zaštite na radu. Upravo suprotno, u ovom postupku sud je utvrdio, a imajući u vidu i odredbe čl. 7. st. 1., čl. 8. st. 1., 2. i 3., čl. 9. st. 1. i 2., ZZR-a da je poslodavac odnosno tuženik odgovoran zbog toga što nije svom radniku osigurao rad na siguran način postavljanjem adekvatne zaštitne ograde. Pri tome valja naglasiti da prema ocjeni ovog suda činjenica da je u Prijavi ozlijeđe na radu navedeno da je uzrok ozlijeđe viša sila ne utječe na ocjenu ovog suda s obzirom da je iz Zapisnika o inspekcijskom nadzoru razvidno na koji način i zbog čega je došlo do ozljeđivanja osiguranika tužitelja te da predmetni Zapisnik ima značenje javne isprave u smislu čl. 171. Zakona o općem i upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09) i kao takav dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje ili određuje sukladno odredbi čl. 230. st. 1. ZPP-a.

Nadalje, u odnosu na tuženikovo osporavanje da je predmetno plaćanje od strane tužitelja izvršeno valja naglasiti sljedeće.

Uvidom u presliku rješenja tužitelja od 9. lipnja 2009. (list 10.-12. spisa), a koje je rješenje postalo pravomoćno 16. srpnja 2009., sud je utvrdio da je osiguraniku tužitelja, hrvatskom branitelju iz Domovinskog rata zbog ozljede na radu nastala profesionalna nesposobnost za rad zbog koje mu je priznato pravo na invalidsku mirovinu. Uvidom u Mišljenje stručnog povjerenstva tužitelja za reviziju nalaza i mišljenja o invalidnosti (list 13.-15. spisa), sud je utvrdio da je nalaz i mišljenje vještaka pravilan te se potvrđuje da je uzrok invalidnosti osiguranika tužitelja ozljeda na radu.

Uvidom u Obračun razmjernog iznosa invalidske mirovine osiguranika tužitelja za razdoblje od 9. ožujka 2009. do 28. veljače 2011. (list 16. spisa) i Obračun isplate invalidske mirovine za razdoblje od 9. ožujka 2009. do 28. veljače 2011. (list 17. spisa) sud je utvrdio da je tužitelj u navedenom razdoblju isplatio svom osiguraniku iznos od 44.732,66 kn od čega razmjerni iznos invalidske mirovine koji odgovara preostalom vremenu mirovinskog staža i godina života oštećene osobe do stjecanja prava na punu starosnu mirovinu iznosi 11.898,88 kn.

Uvidom u Obračun razmjernog iznosa invalidske mirovine osiguranika tužitelja za razdoblje od 1. ožujka 2011. do 31. siječnja 2013. (list 24. spisa) i Obračun isplate invalidske mirovine za razdoblje od 1. ožujka 2011. do 31. ožujka 2013. (list 25. spisa) sud je utvrdio da je tužitelj u navedenom razdoblju isplatio svom osiguraniku iznos od 43.825,69 kn od čega razmjerni iznos invalidske mirovine koji odgovara preostalom vremenu mirovinskog staža i godina života oštećene osobe do stjecanja prava na punu starosnu mirovinu iznosi 11.657,63 kn.

Isprave koje je priložio tužitelj, i to rješenje tužitelja od 9. lipnja 2009. kojim je osiguraniku priznato pravo na invalidsku mirovinu, obračun razmjernog iznosa invalidske mirovine i obračun isplate invalidske mirovine za razdoblje od 9. ožujka 2009. do 28. veljače 2011. i od 1. ožujka 2011. do 31. siječnja 2013. imaju značenje javnih isprava u smislu čl. 171. Zakona o općem i upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09) i kao takve dokazuju istinitost onoga što se u njima potvrđuje ili određuje sukladno čl. 230. st. 1. ZPP-a. Dakle, imajući u vidu gore navedeno, tužitelj je u konkretnom postupku javnom ispravom dokazao da je u utuženim razdobljima isplatio invalidsku mirovinu svom osiguraniku u visini od 88.558,35 kn, te da razmjerni iznos iste u predmetnim razdobljima iznosi 23.556,51 kn.

Prigovor tuženika da je osiguraniku tužitelja mirovina povišena zbog njegovog statusa hrvatskog branitelja pa da bi ta razlika trebala teretiti Republiku Hrvatsku, a ne tuženika, čak i da tužitelj uspije u ovom sporu, ovaj sud ocijenio je neosnovanim. Naime, odredbom čl. 160. st. 1. ZMO/08 i ZMO/10 propisano je da Zavod odnosno tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima predviđenim u tom zakonu, a koju štetu predstavljaju novčana davanja na teret mirovinskog osiguranja (st. 1.), dok je st. 2. istog članka propisano da naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovog Zakona, obuhvaća troškove i svote davanja koje se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja i to: novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na mirovinu u razmjernoj svoti. Slijedom navedenog, prema ocjeni ovog suda nema zakonske osnove da iznos za koji je mirovina povišena zbog statusa hrvatskog branitelja osiguranika tužitelja tereti Republiku Hrvatsku.

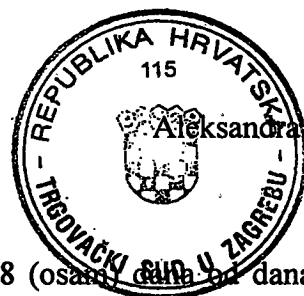
Slijedom svega navedenog, ovaj sud je utvrdio da je tužitelj pretrpio štetu u visini utuženog iznosa i da je za nastanak štete odgovoran tuženik u smislu čl. 161. st. 3. ZMO/08 i ZMO/10, pa je odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

Prema odredbi čl. 166. st. 3. ZMO-a, na svotu potraživanja na ime naknade štete Zavod ima pravo na zateznu kamatu u visini određenoj zakonom koja teče od idućeg dana

nakon isteka roka određenog u pozivu odgovornoj osobi da naknadi štetu. Kako je iz preslike dopisa tužitelja tuženiku s povratnicom (list 18.-20. spisa) sud utvrdio da je tužitelj pozvao tuženika na isplatu iznosa od 11.898,88 kn dopisom zaprimljenim od strane tuženika 19. ožujka 2011., tužitelj je zahtjev za isplatom zatezne kamate na iznos od 11.898,88 kn od podnošenja tužbe osnovan, kao što je osnovan i tužiteljov zahtjev za isplatom iznosa od 11.657,63 kn od dana povišenja tužbenog zahtjeva za taj dio. Odluka o zateznoj kamati iz t. I. izreke ove presude temelji se na odredbi čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje: ZOO), jer dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom. U odnosu na stopu zakonske zatezne kamate napominje se da je 1. kolovoza 2015. stupio na snagu ZID Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 78/15) te je čl. 3. predmetnog ZID ZOO-a izmijenjen članak 29. pa je valjalo pravilnom primjenom materijalnog prava u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, odlučiti kao u t. I. izreke presude.

Odluka o troškovima postupka iz t. II. izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. ZPP-a. Tužitelju nije priznat zatraženi trošak parničnih troškova s obzirom da isti nije niti zatražio pa je odlučeno kao u t. II. izreke ove presude.

Zagreb, 9. studenoga 2015.

SUDAC :
Aleksandra Krola v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana primitka pisanog opravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske. U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka. U sporu male vrijednosti (do 50.000,00 kn) presuda se ne može pobijati žalbom zbog nepotpuno ili pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Odluka se može pobijati samo zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točka 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. Zakona o parničnom postupku i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Za točnost opravka:
Službena osoba: Ivana Slaviček

10-29/201 Rok

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE
PODRUČNA SLUŽBA U ZAGREBU
Zagreb, Tvrtkova 5

TRGOVAČKI SUD 6
U ZAGREBU
PRIMLJENO

05-02-2018

poštom — neposredno
u primj. prilog
pristojba

48 PŽ-8822/2015-4

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE
SREDIŠNJA SLUŽBA
Zagreb, A. Mihanovića 3

Primljeno: 14. 02. 2018

5

Primljeno: 14. 02. 2018	11
Klasifikacijska oznaka: 10-29/2018	Ust. jedinica
Uredbeni broj: 9-26-18-12	Prilozi Vrijednost

IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

MAJA KIPESKI
KONTROLOR

Klasifikacijska oznaka:	Ust. jedinica
Uredbeni broj:	Prilozi Vrijednost

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Tatjana Kujundžić Novak, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, OIB 84397956623, Zagreb, Mihanovićeve 3, protiv tuženika TEHNIKA d.d. OIB 73037001250, Zagreb, Ulica grada Vukovara 274, radi isplate iznosa od 23.556,51 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-4805/2011 od 9. studenog 2015., 16. siječnja 2018.

presudio je

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-4805/2011 od 9. studenog 2015. u dijelu točke I. izreke kojom je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 18.845,20 kn s pripadajućim zateznim kamatama koje teku na iznos od 9.519,10 kn od 9. travnja 2011. pa do isplate, a na iznos od 9.326,10 kn od 25. veljače 2013. pa do isplate.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-4805/2011 od 9. studenog 2015. u dijelu točke I. izreke, i sudi:

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 4.711,31 kn, sa zateznim kamatama na iznos od 2.379,78 kn od 9. travnja 2011., a na iznos od 2.331,53 kn od 25. veljače 2013. prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, pa do namirenja, sve u roku od osam dana.“

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-4805/2011 od 9. studenog 2015., naloženo je tuženiku u roku od osam dana platiti tužitelju iznos od 23.556,51 kn s pripadajućim zateznim kamatama (točka I. izreke) te je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka (točka II. izreke).

Iz obrazloženja presude proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio primjenom odredbe čl. 160. i čl. 161. st. 1. Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj:

102/98, 71/99, 127/00, 59/01, 109/01, 147/02, 117/03, 30/04, 177/04, 92/05, 43/07, 79/07, 35/08, 94/09, 40/10, 121/10 i 139/10; dalje: ZOMO), budući da je utvrdio da tuženik nije proveo sve mjere zaštite na radu, konkretno osigurao rad na siguran način postavljanjem zaštitne ograde.

Tuženik je protiv prvostupanjske presude podnio žalbu kojom istu pobija u točki I. izreke zbog svih žalbenih razloga. U žalbi u bitnome osporava utvrđenja prvostupanjskog suda, odnosno ističe da je radnicima na gradilištu osigurao rad na siguran način budući da je na gradilištu postojala zaštitna ograda što proizlazi iz dokaza izvedenih tijekom postupka, kao i da je osiguranik tužitelja doprinio nastanku štetnog događaja jer se nije poslužio ljestvama u neposrednoj blizini, već je u penjanju poslužio neadekvatnim šarafom. Nadalje, ističe da su neosnovani navodi suda kako osiguranik tužitelja nije bio osposobljen za rad u posebnim uvjetima, s obzirom na to da se nije radilo o radu na visini većoj od tri metra. osporava i činjenicu da je tužitelj isplatio njegovu osiguraniku mirovinu. Predlaže preinačiti pobijanu presudu, a podredno ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U odgovoru na žalbu tužitelj je osporio žalbene navode.

Žalba je djelomično osnovana.

Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

Budući da je u ovom predmetu vrijednost predmeta spora 23.556,51 kn, radi se o sporu male vrijednosti do 50.000,00 kn (čl. 502. st. 1. ZPP-a), te se presuda ne može, sukladno čl. 467. st. 1. ZPP-a pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a posljedično tome, ovaj sud nije ovlašten ispitivati pravilnost i potpunost činjeničnog stanja utvrđenog po prvostupanjskom sudu.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadom razmjernog iznosa invalidske mirovine isplaćene svojem osiguraniku Branku Obradoviću u razdoblju od 9. ožujka 2009. do 31. siječnja 2013., po osnovi profesionalne nesposobnosti za rad koja je nastala kao posljedica ozljede na radu.

Prema odredbi čl. 161. ZOMO-a Zavod ima pravo na naknadu štete od osobe koja je uzrokovala invalidnost ili smrt osigurane osobe (st. 1.), a za koju štetu odgovara poslodavac ako je nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu, odnosno mjere za zaštitu građana.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud na temelju izvedenih dokaza utvrdio da je do ozljede na radu došlo 6. lipnja 2007. uslijed pada Branka Obradovića pri pričvršćivanju završnih elemenata na oplata na visini od 2,5 metra od deke. Nadalje, utvrđeno je da je na mjestu nezgode bila postavljena improvizirana zaštitna ograda koja se sastojala od jedne daske od cca 15-20 cm širine na visini od 50-60 cm, a na drugoj strani na visini od cca 1 metar. Ovdje valja ukazati da je odlučne činjenice prvostupanjski sud

utvrdio na temelju saslušanja svjedoka te uvidom u Zapisnik o inspekcijskom nadzoru kao javnu ispravu u smislu odredbe čl. 230. st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 78. st. 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91 i 103/96; dalje: ZUP). Neosnovano tuženik ukazuje na suprotno jer ga prema njegovu mišljenju nije potpisala za to ovlaštena osoba, budući da je predmetni zapisnik sastavljen sukladno navedenom čl. 78. st. 1. ZUP-a te je potpisan od strane tri zaposlenika tuženika koju su u smislu odredbe čl. 77. st. 1. ZUP-a sudjelovali u radnji provođenja inspekcijskog nadzora.

Naime, prema odredbi čl. 70. Pravilnika o zaštiti na radu u građevinarstvu („Narodne novine“ broj: 52/71, 52/73, 19/83 i 59/96) sva radna mjesta na visini većoj od 100 cm iznad terena ili poda, kao i ostala mjesta (prijelazi, prolazi i sl.) na gradilištu i na građevinskom objektu s kojih se može pasti, moraju biti ograđena čvrstom zaštitnom ogradom visine najmanje 100 cm (st. 1.), a visina zaštitne ograde ne smije biti manja od 100 cm, mjereno od tla.

Dakle, imajući u vidu činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda i citirane odredbe Pravilnika o zaštiti na radu u građevinarstvu, a suprotno žalbenim navodima tuženika, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio odgovornost tuženika za predmetnu nezgodu koja je nastala uslijed toga što tuženik nije postavio adekvatnu zaštitnu ogradu, čime je postupio protivno odredbi čl. 43. st. 2. Zakona o zaštiti na radu („Narodne novine“ broj: 59/96, 94/96, 114/03 i 100/04; dalje: ZZR) kojom je propisano da je poslodavac dužan osigurati da sredstva rada i osobna zaštitna sredstva u svakom trenutku budu u ispravnom stanju.

Iako osnovano tuženik ukazuje u žalbi da nije postojala njegova obveza da osposobi Branka Obradovića za rad na visini jer se ne radi o radu s posebnim uvjetima rada prema odredbi čl. 3. st. 1. t. 17. Pravilnika o poslovima s posebnim uvjetima rada („Narodne novine“ broj 5/84) - poslovi koji se izvode na visini većoj od 3 metra, ovaj sud ističe kako to nije niti odlučno za ocjenu pravilnosti i zakonitosti pobijane presude, budući da sud propust tuženika u provedbi mjera zaštite na radu prvenstveno vidi u nepostavljanu adekvatne zaštite ograde.

Žalbenim navodima da tužitelj nije dokazao da bi platio iznose mirovine njegovu osiguraniku, tuženik u biti osporava utvrđeno činjenično stanje po prvostupanjskom sudu, zbog kojeg žalbenog razloga se ne može pobijati presuda u sporovima male vrijednosti (čl. 467. st. 1. ZPP-a). Zato taj žalbeni navod ovaj sud nije ispitivao.

Nadalje, tuženik je u tijeku prvostupanjskog postupka, a sada i u žalbi ukazivao da je Branko Obradović doprinio nastanku štetnog događaja, budući da nije postupao s dužnom pažnjom sukladno čl. 77. ZZR-a, koji prigovor tuženika je prvostupanjski sud propustio ispitati. Stoga pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama pa je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Sukladno ovlaštenju iz čl. 373.a ZPP-a ovaj sud je pored utvrđene bitne povrede odredba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, utvrdio odlučne činjenice ocjenom izvedenih dokaza sukladno čl. 8. ZPP-a.

Svjedok Ivan Cvetko iskazao je da se gospodin Obradović popeo na vijak da bi dosegnuo drugi vijak kako bi mogao učvrstiti oplatu, a sa strane su bile ljestve koje nije upotrijebio.

Svjedok William Girgis iskazao je da iako nije tražio ničiju pomoć, gospodin Obradović je došao da bi pridržao jedan dio elementa koji su se pričvršćivali na oplatama kako bi on lakše zabio čavao i pričvrstio ga, pri čemu se popeo i odmah pao. Iskazao je i da su u blizini su bile ljestve na koje se eventualno mogao popeti.

Iskaze svjedoka Williama Girgisa ovaj sud ocjenjuje istinitim jer je taj svjedok bio očevidac štetnog događaja, a koji iskaz je sukladan i ispravama u spisu – Zapisniku o inspekcijskom nadzoru te čijoj istinitosti stranke nisu prigovarale. Također, ovaj sud ocjenjuje istinitim iskaz svjedoka Ivana Cvetka, iako nije bio očevidac štetnog događaja, budući da se njegov iskaz podudara s iskazom svjedoka Williama Girgisa, kao i Zapisnika o inspekcijskom nadzoru. Istinitosti njegova iskaza, stranke također nisu prigovarale.

Iz Zapisnika o očevidu proizlazi da je Branko Obradović na radnom mjestu na kojem je ozlijeđen (tesar) imao radni staž 21 godinu i 2 mjeseca, kao i da nije stručno osposobljen za tesara (nekvalificirani radnik) što je između ostalog utvrdio i prvostupanjski sud. Ovu činjenicu tuženik bez uspjeha osporava u žalbi, prvenstveno iz razloga jer time osporava utvrđeno činjenično stanje po prvostupanjskom sudu zbog kojeg žalbenog razloga se ne može pobijati presuda u sporovima male vrijednosti (čl. 467. st. 1. ZPP-a), kao i jer nije dokazao da su činjenice u javnoj ispravi netočno utvrđene na što sada ukazuje u žalbi. Naime, tuženik je dostavio dokaz o osposobljavanju radnika za rad na sigurn način u smislu odredbe čl. 26. st. 1. ZZR-a, ali ne i dokaz o ispunjavanju uvjeta stručne spremlje za rad na radnom mjestu tesara.

Nadalje, iz Zapisnika o očevidu proizlazi da se Branko Obradović budući da je bio nizak, popeo na jedan šaraf na bočnom dijelu prezida kako bi obavio posao zatvaranja oplata kraja zida, te u jednom trenutku izgubio ravnotežu i pao preko ograde.

U okolnostima konkretnog slučaja, osiguraniku tužitelja Branku Obradoviću se može staviti na teret da sukladno odredbi čl. 77. st. 1. ZZR-a predmetne poslove nije obavljao s dužnom pozornošću sukladno pravilima zaštite na radu te je i sam doprinio nastanku štetnog događaja iz kojeg proizlazi tužiteljev zahtjev za isplatom razmjernog iznosa invalidske mirovine. Naime, Branko Obradović je postupio suprotno toj zakonskoj odredbi jer kao radnik s višegodišnjim radnim iskustvom koji je dakle morao znati da je opasano i nedopušteno se penjati po šarafima (vijcima) koji sami po sebi nisu predviđeni za penjanje, ipak poduzeo tu radnju, a pored toga je imao dostupne i ljestve.

Međutim, prema ocjeni ovog suda, doprinos tuženika nastaloj šteti je veći, jer za taj dio gradilišta tuženik nije poduzeo potrebne mjere zaštite na radu, budući da kao što je ranije navedeno nije postavio adekvatnu zaštitu ogradu te je rasporedio Branka Obradovića na radno mjesto za koje nije ispunjavao uvjete stručne spremlje. Stoga, u okolnosti konkretnog slučaja, doprinos tuženika za nastali štetni događaj je 80%, a osiguranika tužitelja 20% (čl. 1106 Zakona o obveznim odnosima - „Narodne novine“ broj 35/05).

Slijedom svega navedenog, valjalo je na temelju odredbe čl. 373.a ZPP-a odlučiti kao u točki I. izreke.

Tuženik nije potraživao troškovo parničnog postupka.

Zagreb, 16. siječnja 2018.

Sudac

Tajana Kujundžić Novak, v. r.

Za izdavanje isprave - ovlaštenu službenicu

